

UĞUR KOŞAR

YÜZLEŞME

DESTEK YAYINLARI: 381
TASAVVUF: 10

YÜZLEŞME / UĞUR KOŞAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Edîtor: Aşlı Bahşi
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ekim 2013
1.-3. Baskı: 2013
4.-55. Baskı: 2014
56.-67. Baskı: 2015
68.-73. Baskı: 2016
74.-76. Baskı: 2017
77.-78. Baskı: 2018
79. Baskı: Ağustos 2019
80. Baskı: Mart 2020
81. Baskı: Şubat 2021
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4771-81-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

UĞUR KOŞAR

YÜZLEŞME

*Onunla karşılaştıktan sonra
özümü bulmaya başladım*

Bu kitap Mucize Varlık'a ithafımdır!..

Kaybedecek hiçbir şeyin yok!

Bu satırları okumadan önce belki düşünceliydin; çaresiz, belki hüzünlü, belki de karamsardın ya da çok mutlu. Az önce belirttiğim olumlu ya da olumsuz duygular içindeysen okumaya devam et, çünkü her ne durumda olursan ol bu geçecektir!

Okudukça bildiğin, fakat çoğu zaman farkında olmadığın bazı gerçeklerle yüzleşeceksin. Belki biraz canın yanacak, fakat emin ol ki Bilge Varlık'ın da söyleyeceği gibi, gerçeklerin yaktığı can baldan tatlıdır.

Senden başka bir sen daha olmadığını biliyorsun. Bu dünyaya Yaradan tarafından özel olarak seçildiğinin bilincinde ve şimdi bunu farkındalığa dönüştürerek sonsuz bir enerjiyi kucaklamanın zamanı geldi.

Çoğu zaman yaşama isyanların oldu “Ben ne kadar da şanssız bir insanım” diye. Oysa sen doğuştan şanslıydın, çünkü Yaradan seni kendi ruhundan üfleyerek bu dünyaya gönderdi ve sen O'nun ruhundan bir parça taşımaktasın. İçinde yaratıcının eşsiz ruhu var ve bunu aldığın her solukta duyumsadığın sürece O'nun mucizelerine tanık olacaksın.

Eğer sana verilen bu şans göremiyor ve kullanamıyorsan sadece kendi içinde ara suççu. Yaşamı değil, kendi inanç ve kararlılığını sorgula! Kendini suçlamaktan asla korkma, çünkü ancak o zaman kendi varlığındaki güzelliklere uzanabilirsin. Ben cesurları severim, yaşam da öyle...

Sen farkında olmadan bir şekilde hep çözümler ürettin sorunlarına, gerçek bir sorun çözücüsün aslında, şimdi bunu farkındalığa dönüştürme zamanı geldi. Şunu asla unutma:

Kendini üzmeyi başarabilen bir insan, kendini mutlu etmeyi de başarabilir. Aslında mutsuz insan yoktur, sadece mutlu olacağına inanmayan insanlar vardır.

Unutma ki sen olduğun için yaşam vardır, sen yoksan yaşam da yoktur!

Sürekli olumsuz düşünen bir adam vardı ve her defasında düşündükleri başına gelirdi.

Arkadaşları onu her olumsuzluğa kapıldığında zorla koldan tutarak Yas ustasının yanına getirirlerdi ve o gün yine ustanın yanında almışlardı soluğu...

Adam, ustaya her defasında olduğu gibi inançsız bir şekilde sordu:

“Her olumsuz durumuma bir olumlama yapıştırıyorsun, fakat bu sefer durum daha acı. Bak ayaklarım kırıldı, hem de ikisi birden, şimdi buna ne diyeceksin?”

Usta gülümsedi ve şöyle dedi:

“Bunun için üzülmene gerek yok, belki Tanrı sana kanat verecektir!”

Ve şimşek çaktı...

Bildiğin “sen”in ötesine bak! Düşüncelerinin ötesine...

Sınırlarını aş! Orada bir mucize var. Seni bekleyen bir mucize...

Yaradan, gökyüzünü güzelleştirmesi için güneşi ve yıldızları, yeryüzünü güzel kılması için de insanları yaratmıştır.

İşte bu yüzden yaşamın en güzel yerinde soluk almayı hak ediyorsun!..

Karşılaşma...

Bilge Varlık'la karşılaştığımda henüz on üç yaşındaydım. Benim için hayatın bir anlamının olmadığı ve kendimi yalnız hissettiğimi düşündüğüm bir günde, büyük bir sessizliğin ardından, sis bulutlarının içinde betimlediğim kalın ve buyurucu bir şekilde hissedilen bir ses tonlamasıyla karşıma çıkmıştı.

Onun öğretilerinin, ilerisi için bana büyük farkındalıklar katacağını bilmeden, o gün Bilge Varlık'la uzun uzun sohbet etmiştik. Otoriter bir babanın şiddetini aksettiren bir konuşma tarzına ilk başlarda ürkerek katlansam da, sonrasında, öğretilerinden büyük keyif aldığım için sözlerine dikkatle odaklanmıştım.

Bilge Varlık konuşmamız sırasında, bana mucizevi bir varlıktan da söz etmişti o gün. Onun tüm bu öğretilerinin asıl nedeni, Mucize Varlık'la tanışmadan önce, bazı farkındalıkları kazanmam gerektiğiydi.

Müthiş bir heyecan vardı içimde, çünkü Mucize Varlık'la tanıştıktan sonra istediğimi elde edeceğimi de Bilge Varlık sözlerinin arasına eklemişti. Bana söylediği önemli bir detay daha vardı, o da, farkındalık kazandıran bu öğretilerini başkalarıyla paylaşarak, ulaşabildiğim tüm insanlığı Mucize Varlık'la tanıştırmaktı. Bilge Varlık bu isteğini belirttikten sonra, beni şimdiden kutlarcasına “İşte o zaman ne dersen elde edebileceksin” diyerek, vücudumdaki tüm hücrelerime heyecan ve güç aşılıyordu.

Bu kitapta Bilge Varlık'ın kurallar ötesi düşünce ve öğre-

tilerini, ardından, yaşamımı bütünüyle olumlu yönde değiştiren Bilge Varlık'la geçirdiğim dakikaları konu alarak sizlerle paylaştığım gizemli bir hikâyeyi bulacaksınız. Bu paylaşım aynı zamanda sonsuzluğa uzanan bir yola adım attığımın da bir ifadesidir benim için.

Gerçekte karşılaştığım Bilge Varlık'ın sadece sesini duyabiliyordum, fakat kitap içeriğindeki anlatımda Bilge Varlık'ı görünür bir şekilde betimleme gereksinimi duydum. Böylece onu daha iyi hissedebileceğinizi düşünüyorum... Kitabımızda Bilge Varlık'ın otoriter tavrı ve sert çıkışlarıyla karşılaşacaksınız, onun bu can yakıcı sözlerine maruz kaldığımda şöyle demişti bana:

“Gerçeklerin yaktığı can baldan tatlıdır her zaman.”

Onun farkındalık dolu sözlerinin ve öğretilerinin etkisini şimdi çok daha iyi anlıyorum...

Tanrı kusursuzdur ve O yarattığı her şeyi kusursuzca, özenerek yaratmıştır. O seni yaratırken ruhuna kendi ruhundan üflemiştir. Sen, Tanrı tarafından bu kadar özenle yaratılmışken kendine inanmamak ve kendini değersiz görmekle en büyük günahı işliyorsun! Evrende başka sen yok! Unutma, senin en büyük zenginliğin aldığın soluğu hissetmendir!

Bütün kuralları yık ve kendi kurallarını koy!

Ansızın yaşantıma girivermişti yalnız kaldığım o akşam...

Alacakaranlığın ardından belirmişti ve adeta bir sis bulutu vardı çevresinde. Net göremiyordum, ama insana benzeyen hiçbir iz yoktu gövdesinin üst bölümünde! Nedense hiç korkmuyordum ne olduğunu bilmediğim bu varlıktan. Sadece biraz şaşkındım! Onu ilk kez görmeme rağmen kendime hiç de uzak hissetmiyordum ve tam aksine daha önce varlığını birçok kez duyumsamış gibiydim!

Ama nerede?

Karşımda öylece duruyordu sessizce, sanki benden bekliyormuşçasına ilk sözcükleri... Gözlerini seçmek istedim, ama gözleri yoktu, göremiyordum. Kulakları da... Bir anda “Uyandın artık, gerçek dünyandasın” dediğinde, beynimin içi soru işaretleriyle doluverdi.

Aklımdan geçen sorular o kadar çoktu ki, ama bu soruları ona nasıl soracağımı bile bilemiyordum. Korkum yoktu belki, ama şaşkınlığım ellerimin titremesinden çok net bir şekilde belli oluyordu. Belki de korkmadığımı sanıyordum!..

Cesaretimi topladığım bir anda “Gerçek dünya da ne demek, siz kimsiniz?” diye sordum ve cevap vermesini beklemeye başladım.

Fakat o sadece susuyordu...

Çok geçmeden derin nefesini hissettim benliğimde. O kadar güçlüydü ki iç çekişi!.. Sanki okyanusları içine çeken bir dev vardı karşımda. Birkaç saniye sonra o gür sesiyle “Kim olduğumun bir önemi yok, kim olduğumu bir daha

sorma, sadece hisset!” diye haykırdığında, aklımdaki soru işaretleri daha da artmaya başladı.

Neyi hissedecektim? Nereye gelmişim? Yoksa derin bir rüyada mıydım ben? “Kim olduğumu sorma” demişti bana. Demek ki aklımdaki soruları sormamda bir sakınca yoktu.

“Sadece bunun bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu söyleyin bana?” diye merakla sorduğumda, kendinden emin bir şekilde “Artık rüya bitti!” dedi ve ekledi: “Şimdi gerçek dünyadasın!”

Bunu az önce de söylemişti zaten. Bu gerçek dünyanın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum hâlâ. Neydi gerçek dünya?

Ardından “Benim evrenime ne oldu?” diye sordum vakit geçirmeden. “Senin evrenin hiçbir zaman olmadı, sadece senin dünya vardı! Fark edemediğin iç dünya...” diyerek cevap verdi sert bir tavırla ve ben endişelenmeye başlamıştım artık. Üstelik her cevabının ardından, yavaş yavaş bana yaklaşıyordu bilinmeyen şey.

Neredeyse ayakucuma kadar gelmişti ve bir anda durdu. Hâlâ yüzünü seçemiyordum. Onu görmek istediğimi anlamış olmalı ki sert bir şekilde “Boşuna bakma öyle!” diye haykırdı. “Kim olduğum önemli değil” diyerek az önceki sözlerini yineledi ve ardından “Artık buradasın, olman gereken yerde. Görmek istediğin her şeyi bundan sonra görebileceksin, baktığından öteye bakacak ve göreceksin!” dediğinde içimi bir ürperti sarmıştı o an.

Kendimi çaresiz hissediyordum. Açıkçası çaresizliğin dışında endişe ve korku da vardı düşüncelerimde artık. Beynim içindeki bu garip duygularla boğuştuğum sırada, sanki benden bir parçaymış gibi ne hissettiğimi anlamış olmalı ki, düşüncelerimi parçalayacak bir şekilde araya girerek “Korkma!” dedi ve ardından, “Korkuyu sen yaratıyorsun, korku

yoktur, o, senin düşüncelerinin zayıflamış halidir, o varlığın özündeki sevgiden uzaklaştığının göstergesidir” diye ekledi.

Ama hâlâ korkuyordum ve en kötüsü de, korktuğumu onun da bildiğinin artık farkındaydım...

Sonrasında ani bir el hareketiyle birlikte “gel” diye işaret etti. “Nereye gittiğimizi sakın sorma, sadece gel...”

Arkasını döndü ve yürümeye başladı. Ben de hemen ardından onu izlemeye başladım nereye gittiğimizi bilmeden... Ama bilinmeyen bu varlık o kadar hızlı yürüyordu ki, onu yakalamak için adeta bir tavşan gibi hızlıca koşmam gerekecekti.

Bir anda durdu ve arkasını dönerek bana sertçe baktı. “Yine ne olmuştu acaba?” diye iç geçirdiğim sırada o sert bakışları, yeni yürümeye başlamış bir çocuğu izliyormuşçasına yumuşamaya başladı ve ardından “Sen yürümüyor, sadece bastığın yeri okşuyorsun” diyerek hafifçe gülümsedi.

“Çok hızlı yürüyorsunuz, size yetişemiyorum” diye cevap verdiğimde alaycı bir şekilde “İşte bu yüzden güçsüzsün” diye homurdandı.

Bir anda onun gözlerini görebildiğimi fark etmiştim!

“Evet” dedi, “gözlerimi görebiliyorsun artık, egon tatmin oldu mu?”

Bunların anlamı neydi, çıldırmak üzereydim... Bu adam ya da her neyse beni çok iyi tanıyordu.

Sonra gözbebeklerimi dikkatlice süzdü ve ardından “Yürüdüğün zaman ayaklarının altındaki toprak senin kim olduğunu anlamalı, kendinden emin, güçlü ve kararlı olduğunu hissetmeli ki varoluş sana yardım etsin!” Onun bu konuşmasını dikkat ve hayret içinde dinlerken, o ise sözlerini sürdürüyordu:

“Yere bastığın zaman, ona tokat atmışçasına tok bir ses gelecek. İşte o sesi tüm hücrelerin duymalı. Şimdi o sesi

duymak için adımlarını sertçe kullan ve beni izlemeye devam et!”

Bu sözlerinin ardından arkasını dönerek hızlıca yürümeye başladı.

O kadar hızlıydı ki, ben “Peki” diyerek cevap verene kadar o, metrelerce uzağa gitmişti bile!

Arkasından tekrar yürümeye başladım. Kulaklarım, yerdenden gelen sese odaklanmıştı sadece. O kadar sert basıyordum ki yere, ayaklarımın yandığını hissediyordum artık. Ona yetişmek için daha hızlı yürümeliydim, koşmalıydım... Ama bunu yapabileceğimi hiç sanmıyordum, çünkü ayaklarımın su topladığını, yer yer kanadığını hissediyordum artık!

Bastığım yerleri tokatlıyordum o an belki, ama toprak, ayaklarımı tokatlamaktan daha beter etmişti beni. Bu düşüncelerle iç geçirdiğim sırada aniden duruverdim.

Ben durur durmaz bunu hissetmiş olmalı ki metrelerce uzakta olmasına rağmen o da durdu...

Bulduğum yere oturup ayaklarımın altına bakmak istediğimde şaşkınlığım daha da arttı. Çünkü ayakkabılarım yoktu ayağымda. Bu imkânsızdı! Yola çıkmadan ayakkabılarımın ayağымda olduğuna emindim çünkü.

Nedense o an ayaklarımın yandığını, ağrıdığını ve kanadığını da hissetmiyordum...

Ayaklarımınla oyalandığım bu sırada garip varlık birden karşıma dikildi ve gülmeye başladı. Sonra aydınlanmamı sağlayan o cümleyi haykırdı:

“Odağını değiştirdiğinde ağrılar da kayboldu.”

Gerçekten de o an ağrı hissetmiyordum. Tek düşündüğüm, ayakkabılarımdı. Şaşkınlık duygusunu yaşamam, ağrı duygusunu bir anda yok etmişti. Garip varlığın ne demek istediğini anlamaya başlamıştım.

Ayağa kalktım ve yürümek için hazır olduğumu söyledim ona. Başıyla onayladı beni ve yürümeye devam ettik. Yaklaşık iki saattir yürüyorduk, ayaklarım hâlâ kan içindeydi. Bu sırada çaktırmadan onun ayaklarına göz attım, ama hiçbir kanama ve yıpranma belirtisi yoktu!

Ayaklarına gizlice göz atmama rağmen bunu hissetmiş olmalı ki başını bana doğru çevirdi ve “Kanamıyorlar değil mi?” diye sordu alaycı bir tavırla. Cevap veremiyordum. Daha sonra kendinden emin bir şekilde “Çünkü kanamasını ben istemiyorum!” dedi ve ardından ekledi: “Yalnızca ben istersem, ben izin veririm kanarlar!” Bu son cümlesinden sonra kısa bir soluk aldı ve bütün düşüncelerimi altüst edercesine “Neye izin verdiğinin bilincinde olursan, düşüncelerini kontrol etme gücüne de sahip olursun” diyerek sözünü tamamladı.

Onun bu sözleri çok hoşuma gitmişti. Bazen ondan çekiniyor, bazen de yanımda olmasından huzur duymaya başladığımı hissediyordum. Kendimi nedense ona yakın hissetmeye başlamıştım, kim olduğunu hâlâ bilmeden...

Yürümeye devam ettik. Saatler geçmişti ve biz hâlâ yürüyorduk. Artık iyiden iyiye yorulduğumu hissetmeye başlamıştım ve bir anda duraksayıp yolun kenarında duran kocaman bir kayanın üzerine oturdum. Biliyorum, birazdan yanıma gelecek bana kızacaktı garip varlık, ama yürümeye devam etsem yorgunluktan yere yığılacağıma da emindim.

Fakat tahmin ettiğim olmadı, garip varlık yanıma gelmedi! Yine yanılmıştım!

Bakışlarını üzerime dikmiş uzaktan beni izliyordu ve hâlâ ayaktaydı. Yaklaşık on dakika boyunca ben oturup kalmıştım, o ise ayakta beni izlemişti.

Artık o anlamlı bakışlarından rahatsız olmaya başlamış-

tım ve oturduğum koca kaya parçasının üzerinden kalkıp yanına doğru yürüdüm.

Yanına yaklaştığımda bana bir şeyler öğütleyeceğine emindim, ama yine beni yanılttı ve hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti.

Hızlı adımlarına ayak uyduramıyordum, sanki daha da hızlanmıştı bu sefer. Üstelik ben dinlenmiştim, o ise ayakta beni beklemişti! Hiç beklemediğim bir anda beni küçümser bir ses tonlaması ve yüzündeki alaycı tebessümle “Yoruldu mu yine?” diye sorduğunda, sadece “Çok hızlı yürüyorsun” diyerek cevap verebildim.

Ardından yüzündeki tebessümü gülümsemeye dönüştürerek “Yorulmak nedir?” diye, az önceki sorusuna ek bir soru daha yöneltti.

Düşünmeye başladım. “Yorulmak nedir?” Bu nasıl bir soruydu böyle! Daha önce hiç kimse sormamıştı bunu bana, düşünmemiştim bile. Verecek bir cevap bulamadım ona karşı.

Cevap veremeyeceğimi anlamıştı garip varlık. Bir anda durdu ve gözbebeklerime odaklanarak “Bilmediğin bir şeyin hissine kapılıyorsun. Yorulmanın ne olduğunu bilmiyorsun, ama yoruluyorsun” dedi. Ardından sert bir şekilde “Yorulmak yoktur! O sadece zihninin sıradan insanlardan kopyalamış olduğu bir program” diye eklediğinde dilim ona cevap vermekten kaçarken sanki boğazıma dolanmıştı!

Ama garip varlık benim durumuma aldırmış etmeden öğüt verir bir şekilde sözlerini sürdürdü:

“Bütün eski kuralları unut! Yaşamında sadece kendi kurallarını koy ve o kurallara uy! Ancak o zaman istediğini elde edebilirsin. Kendin ol ve kendine bir yol çiz! Yorulmak yok, sakın unutma. O insanların uydurduğu sahte bir prog-

ramdır. Sen, kendine uyumlu programları kendi kurallarına ekleyerek, bilinç düzeyinde hazırlayacaksın.”

Bir kez daha nefesim kesilmiş ve nutkum tutulmuştu.

Ben, bu karmaşık duyguları zihnimde açmaya çalışırken o ise hızından hiçbir şey kaybetmemişti ve yürümeye devam ettik. Bu esnada garip varlığın hiçbir hatamı ve mazeretimi kabul etmediğini anladım.

Saatler geçmişti ve hâlâ yürüyorduk. Bir ara tekrar cesaretimi toplayıp, “Nereye götürüyorsun beni?” diye sordüğümde, bir köleye seslenircesine sert ve tok bir gırtlak uğultusuyla “Sadece yürü!” diye haykırdı.

Artık yorgunluktan omuzlarım çökmüştü. Vücudumun bir kambur gibi iki büklüm olduğunu hissediyordum. Sorumu tekrar yineledim:

“Nereye gidiyoruz? En azından daha ne kadar yürüyeceğimi söyle bana?”

Istırabıma aldırış etmeden göz ucuyla sert bakışlar içinde vücudumu inceledi, sonra sol elinin serçeparmağıyla tuhaf bir şekilde beni itekledi. Sonrasında iki eliyle omuzlarımı tuttu ve bir demirci ustasının korlaşmış bir demire biçim vermesi gibi omuz başlarımı sertçe dikleştirdi. Sanki vücuduma yeni bir görünüm veriyordu!

Ardından bir diksiyon öğretmenininin öğrencisine seslendiği gibi “Dik dur!” diyerek beni uyardıktan sonra, “Ancak kendine güveni olmayan insanların omuzları çöker. Benim yanımdayken kendine güvenmeyi öğreneceksin. Benim yanımdayken, omuzların dik olacak ve hiçbir şekilde aşağı düşmeyecek” sözleriyle beni azarladı.

Bu sözlerinin ardından tırsarak, omuzlarımın istemeyerek de olsa zamanla yorgunluktan düşebileceğini söylediğim sırada “Mazeret yok!” diyerek ruhuma adeta bir balyoz indirdi.

Kendimi toparlamama izin vermeden ruhuma indirdiği bal-yozu havaya kaldırıp tekrar indirircesine sözlerine devam etti:

“Bırak artık mazeret fabrikası gibi olmayı!”

Kendimi savunmasız bir çocuk gibi hissediyordum. Yaşadığım hisleri duyumsamışçasına bana biraz daha yaklaşıp “Öyle masum ve çaresizce bakma!” dedi “Sen çocuk değilsin. Savunma gücün var. Sadece kendin ol! Başkasının ruhuna sokma kendini. Kendi bedenindeki yüreğini ve ruhunun asaletini hisset yalnızca.”

Sanki üzerime dolu yağmış ve donup kalmıştı bedenim öylece...

Yoğun ve karmaşık duygularla kilitlendiğim bu sırada “Unut, o eski kuralları artık unut!” diyerek yeniden haykırdı ve ardından “Sadece dediklerimi uygula ve omuzlarını dik tutarak beni izle!” dedikten sonra gözlerime odaklandı.

Kendimi tonlarca yük taşımış gibi yorgun hissettiğim bu sırada sesi yeniden bir anda yükseldi. Bana yaşam felsefesini açıklarmışçasına, “Rahat denen şey, senin bedenini ve ruhunu esir alan, seni işe yaramaz bir varlık haline getiren düşünce sistemindeki bir hatadır. Rahat olma! Eğer rahat olmayı istiyorsan git mezarlıkta kendine bir yer bul. Ancak orada rahat olabilirsin. Yaşarken ölü rolünü üstlenmenden sıkıldım artık!” diye çıktı.

Ardından az önceki sert sesini biraz yumuşatarak sözlerini, “Unutma, rahatlık ortamında güzellikleri yaşayamaz ve yaşatamazsın” diyerek noktaladı.

Bu sözler darmadağın etmişti benliğimi. Bütün düşünce sistemim bir anda parçalanmıştı sanki. Ne olursa olsun ona ayak uydurmak zorunda hissediyordum kendimi, hızlı adımlarla devam ettik yürümeye. Omzum çivi gibi dikti ve ayaklarımın yere sağlam bastığını hissediyordum. Kısa bir